

MOUNT EERIE.

HOGY ÚJ ÉLETET TUDJUNK KEZDENI A LÁNYOMMAL, MÁSHOL.

A MICROPHONES ZENEKAR FRONTEMBEREKÉNT FELTŰNT, MAJD ANNAK 2003-AS FELOSZLÁSA ÓTA MOUNT EERIE NÉVEN EGYEDÜLÁLLÓ – FOLKOS, DRONE-OS, NOISE-OS – HANGZÁSVILÁGBAN ALKOTÓ PHIL ELVERUM IDÉN KIDTA A LEGSZÍVSZORÍTÓBB ALBUMOT A HALÁLRÓL. A FELESÉGE ELVESZTÉSÉT FELDOLGOZÓ *A Crow Looked At Me* PÖRE HANGSZERELÉSŰ, NAPLÓSTÍLUSBAN FOGANT DALAI SALLANGOK NÉLKÜL MESÉLNEK ARRÓL IS, HOGY MILYEN EGYEDÜL NEVELNI TOVÁBB KÉTÉVES KISLÁNYUKAT ÉS KEZDENI VALAMIT „A TÖRTÉNEK ÉRTELMELENSÉGÉVEL”. A NOVEMBERI, HOLLANDIAI LE GUESS WHO? FESZTIVÁLÓS KONCERTJE ELŐTT BESZÉLGETTÜNK VELE GYÁSZMUNKÁRÓL, RAJONGÓKKAL VALÓ TALÁLKOZÁSRÓL ÉS ARRÓL IS, HOGY MIT VETT A BUDAI VÁRBAN.

INTERJÚ KOLLÁR BÁLINT.

Hét évvel ezelőtt felléptél Budapesten, a Toldi moziban. Emlékszel még arra a koncertre?

Igen, emlékszem, de inkább az maradt meg, ahogy csak járunk-kelünk a városban. Vettem például egy bögrét a hegytetőn álló kastélyban szuvenírként és máig abból iszom a kávémat. Illetve elmentünk egy gyönyörű antik fürdőház is és nagyon sajnáltam, hogy nem volt időnk kipróbálni.

Hogy állsz jelenleg az *A Crow Looked At Me*-hez? Milyen stádiumokon mentél keresztül a lemezanyaghoz való kapcsolódásban? Azért kérdezem, mert én például hiába gondolom úgy, hogy megkapóan szép és őszinte, a keletkezési körülményei miatt mégis azt kívánom, hogy bárcsak ne született volna meg.

Ahogy az élet ment tovább és a gyászomat is elkezdtem természetes úton feldolgozni, úgy lett minden egyre kevésbé éles. A fájdalom és

a trauma még mindig jelen van, de már nem annyira erőteljesen, mint pár hónapja. Ugyanez vonatkozik a dalokra is. Egy teljesen más mentális állapotban írtam őket. Párat azért ki kellett vennem a setlistből, mert egyes érzéseket nem akarok újra átélni, de sok közülük transzcendens erővel bír és közel érzem őket Geneviève-hez [*Elverum felesége, Geneviève Castrée zenész-képzőművész 2016-ban hunyt el daganatos betegségben – a szerk.*], szóval jó énekelni azokat.

A számokat abban a szobában vetted fel, ahol meghalt és az ő hangszerein játszottad fel őket. Érezted a jelenlétét miközben az albumon dolgoztál?
Abszolút.

Nehéz volt egyensúlyozni a gyógyulás és a fájdalomba való kapaszkodás, mint Geneviève-hez való kapcsolódás között?

Nem próbálok kontrollálni az eseményeket. Nem próbálok irányítani a saját gyógyuláshozmat vagy a zenémet. Szimplán történik, ami történik.

Több interjúban is azt nyilatkoztad, hogy rá kellett jönnöd, hogy a dalírásban sokkal nagyobb potenciál rejtőzik, mint gondoltad volna.

Inkább felfedeztem az írásban rejlő potenciált és itt nem feltétlenül a dalírásra gondolok. Realizáltam, hogy ha hozzá tudok férni az olykor jelentéktelennek tűnő, felszín alatti gondolatokhoz, amik nap mint nap megfordulnak a fejünkben, és ki tudom fejteni azokat, akkor néha egy mély és elgondolkodtató képet tudok alkotni. Talán ezeknek a mindennapi gondolatoknak a közelsége az olyan realitásokhoz, mint a halál vagy a gyász, automatikusan felruhazza őket egyfajta mélységgel.

A borítón látható vers Joanne Kygertől a *Night Palace*. Miért pont arra esett a választásod?

A papír, amit a borítón is látsz, több évig függött Geneviève asztala fölött. Miután meghalt, elkezdtem kitakarítani a stúdióját és akkor fedeztem fel újra a verset. Akkor realizáltam, hogy a dalok, amiket írtam, ugyanazon ernyő alá tartoznak. A fotón az én kezem látható, ahogy tartom a papírt a stúdiójában, takarítás közben. Ha figyelsz, észreveheted a háttérben a sárga teáskannáját, a cserepes növényt és a *Tintin Tibetben* kötetét (*Hergé 1960-as képregénye – a szerk.*). Joanna és Geneviève barátok voltak, régóta leveleztek egymással. Gyakran meglátogattuk őt Bolinasban, ahol lakott. Elküldtem neki a dalaimat és megkérdeztem, hogy használhatom-e a versét a borítóhoz. Szerencsére ígert monddt és a számok is nagyon tetszettek neki. Nem sokkal azután halt meg, hogy az album megjelent. Csodálatos ember és költő volt.

Ha már irodalom, a norvég író, Karl Ove Knausgård neve is sokszor előkerült a beszélgetésekben. Ő miként hatott rád?

Tetszett az ötlet, hogy én is csak leírjam a dolgokat a maguk nyers valójában, dekoráció vagy írói eszközök használata nélkül és valahogy mégis eljussak így is a transzcendenciához. De igazából nem tudom. Senki sem tudja pontosan megfogalmazni, miért olyan jók Knausgård könyvei – szimplán azok.

Egyébként zeneileg volt olyan, ami a hangzás vagy akár a szövegek tekintetében egyfajta előképül szolgált számodra, inspirált?

A szövegek tekintetében nem volt ilyen. Viszont szerettem volna, hogy az *A Crow Looked At Me* hangzása olyan legyen, mint Will Oldhamtól az *Arise Therefore* (ez *Oldham Palace Music* néven kiadott, *Steve Albini által felügyelt 1996-os albuma – a szerk.*).

Bár elkerülhetetlenül szomorú a lemez, állításod szerint szeretted volna, hogy szép legyen. Meg lehet szépíteni a halált és a gyászt?

A két dolog nem függ össze. Inkább arra akartam utalni ezzel, hogy pár korai lemezemmel ellentétben most nem a hallgatót próbára tevő, hangos és experimentális zenét akartam írni. Inkább azt szerettem volna, hogy az album komfortos legyen, hogy – legalábbis a hangzás tekintetében – ne támasszon elvárásokat azaz szemben, aki épp elindítja. A zene tetejére pedig a saját egyszerű és díszítetlen hangomat akartam rakni, amivel egyszerű és díszítetlen dolgokat mondok. Olyan tisztán akartam kommunikálni ezekkel a számokkal, amennyire csak lehetséges. Nem akartam a különféle

torzítások, atmoszférák vagy visszhangok mögé bújni. Ez azóta sem változott. Jelenleg inkább az vonz, hogy kimondjak dolgokat.

Megváltoztatta a lemez a rajongótáboroddal való kapcsolatodat? Eleinte azt mondtad, hogy sokan csak sajnálatból mennek oda hozzád, vagy ezért kapsz kiemelt figyelmet a koncertjeiden. Ez változott azóta?

Nem igazán. Manapság furcsa és nehéz találkozni a rajongókkal, de még rosszabbul érzem magam, ha a backstage-ben bujkálnék, szóval inkább dolgozom a merch-pult mögött, az az én komfortzónám. De nemcsak a sajnálkozó figyelem furcsa, hanem az is, hogy minden este találkozom olyan emberekkel, akik elmesélik nekem a saját horrorisztikus történeteiket, belelátok a gyászukba. Tudom persze, hogy ez elkerülhetetlen, és azt is, hogy bizonyos értelemben én kértem ezt azzal, hogy elmeséltem a saját sztorimat. De attól még elég intenzív élmény a szomorúság egyfajta fókuszpontjában lenni. Ettől viszont még fontos nekem, hogy autentikus maradjak és jelen legyek, szóval tartom magam.

Egy ilyen lemez után adja magát a kérdés, hogy merre tovább?

Jelenleg épp új dalokon dolgozom, sőt, igazság szerint szinte teljesen készen van az új albumom. Nagyon büszke vagyok rá. Mélyebb, bőbeszédűbb, hosszabb, még szebb és egybefűzöttebb. Legalábbis azon voltam, hogy ilyen legyen. (*nevet*) Miután kész és a turné is lement, Geneviève munkáit fogom kiadni, ezt már nagyon várom. Hihetetlen mennyiségű illusztrációt, festményt, verset és hasonlót hagyott hátra maga után. Szeretném, ha ezek mind elérhetőek lennének. Plusz tervben van pár könyv és kiállítás is. Emellett házat építek, hogy új életet tudjunk kezdeni a lánnyal, máshol.

Saját bevallásod szerint szeretsz interjút adni és tekintve, hogy több mint két évtizede csinálod, felmerül a kérdés, hogy tapasztalsz-e a műfajban bármiféle változást? Máshogy zajlanak az interjúk manapság, mint húsz éve?

Nem vagyok benne biztos. Ez mindig is egy komplex és széles spektrum volt, az egyik végén intelligens és érzékeny interjúztatókkal, a másikon pedig fásult alkalmazottakkal, akik csak kipipálták az egyes témákat a listájukon. Te jó kérdéseket tettél fel, élveztem megválaszolni őket. Köszönöm, hogy nem kérdezted meg, miért változtattam meg a zenekar nevét tizenöt éve. (*nevet*)

R

A NEWBEAT ÉS A
DÜRER KERT BEMUTATJA:

AUSTRA

2017.10.18. 19:00
DÜRER KERT, BUDAPEST
NEWBEAT.HU | TIXA.HU

RECORDER

